

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

What does you parents think Johan?

29 Dec, 04 - 22:43

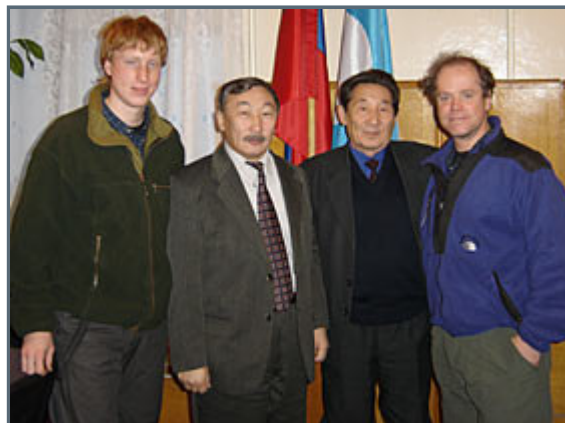
GPS-pos: N67°28' | E153°42' | Alt: 11 M

Written by Johan Ivarsson

We're in our apartment in Srednekolymusk. It's been a lovely clear day with a moderate wind from the south, -44°F outside and 55°F in the apartment.

"I would never have allowed my son to go away and do something like this, aren't your parents worried about you?", the old woman said to me, took my hand and before I could answer she turned to Mikael and continued, "I would have asked the person who had persuaded him to come, what kind of man did he think he was to take away my son."

I tried to explain to her how my parents look upon my participation in the expedition, but it seemed like she couldn't understand.

Just before receiving 100 kg of potatoes!

This happened during a lunch we were invited to today when visiting one of the many small villages that can be found in the Srednekolymusk region. I told her that my parents sees this as a big opportunity for me, to do what I've always wanted to do, that this is what I've always dreamt about doing and that they're happy if I'm happy. Even though they're of course worried at times. But she just couldn't understand it!

This question have arisen quite a few times during this expedition, and it have always been the women asking those type of questions. Other common questions have been if I don't miss my parents and my home, when I've been away for such a long time? They all get mighty surprised when I answer them that I don't, at least, not too much.

When I left home, six month ago, I though that I would experience some rough times during this expedition. Moments when I would miss everything regarding home a lot. And I was prepared for that hardship to happen. But so far, it hasn't! Of course, there have been times when I more than anything have wanted to be at home, lying on the sofa with a big bowl of crisps, watching a good movie on the TV, but this have only been for short moments. Then something have happened that have brought my thoughts back to reality, such as a strange current in the river threatening to turn the canoe around or when I've spotted some mist coming up from a hole in the ice that have to be avoided. These low moments always occur after several hard days of travelling, when I've been very tired and I've become a bit dismal. But they've always disappeared quickly when I, satisfied after a warm dinner, after a hard days work, made my way into the warm sleeping bag and finally been able to get some rest. And, do note this, most of the time, when we've for example been invited into a hunters home along the river, to spend the night in warmth and join him for a gorgeous meal, during those moments I've never wanted to be anywhere else in the world!

There is, of course, a lot of things, that I think about during the days of travelling. Especially during the slogging days. I think about my girlfriend, Angelica. What and how she are doing and how will things be when I come home. Then, of course, I think about my dog Ysack, my sister Hanna, my parents and friends. And, naturally, I miss them all, but so far, not that much that I would change this way of living to that of back home.

I think the reason that I haven't missed home too much, have a lot to do with the people here. They, with their inconceivable generosity, have a tremendous way to make you feel at home. Yesterday, for example, we went to see the mayor of Srednekolymusk, Mr. Grigorjev. He asked us if we needed any help of sorts, but we couldn't think about anything in particular. Suddenly we remembered that we'd been looking for potatoes but hadn't found it in any of the many local stores. When he heard this he immediately picked up the phone and called his own home to arrange that a sack of potatoes (100 kg!) to be sent to our little apartment. These people are just astonishing!

There's so much to see, to learn and to experience here! This fact has given me a lot to think about. I've picked up a very valuable perspective about life during this time, and I have definitely started to see life and all things in a different way!

Vad säger dina föräldrar Johan?

Skriven av Johan Ivarsson

29:e december. Vi är i våran lägenhet i Zyryanka och det har varit en underbart klar dag med en svag vind från syd, -42°C ute och 13°C här i lägenheten.

"Jag skulle aldrig ha tillåtit min son att resa iväg och göra någonting sådant här, är inte dina föräldrar oroliga?", frågade den gamla kvinnan samtidigt som hon tog min hand, innan jag hunnit svara så vände hon sig mot Mikael och fortsatte, "Jag skulle ha ifrågasatt den person som hade övertalat honom att följa med, vad för sorts människa han trodde att han var som skulle ta min son ifrån mig."

Jag försökte förklara för henne hur mina föräldrar ser på att jag deltar i den här expeditionen, men det verkade som att hon inte kunde förstå.

Det här hände under en lunch som vi var inbjudna till idag när vi besökte en av de många små byarna som finns att finna i området kring Srednekolymsk. Jag berättade för henne att mina föräldrar ser det här som en stor möjlighet för mig, att göra det som jag alltid velat göra, att det här är vad jag alltid har drömt om och att om jag är glad så är de glada. Även om de självklart är oroliga ibland. Men hon kunde helt enkelt inte förstå det!

Den här frågan har kommit upp ganska ofta under den här expeditionen, och det har alltid varit kvinnorna som har frågat den typen av frågor. Andra vanliga frågor har varit om jag inte saknar mina föräldrar och mitt hem, när jag har varit borta under så lång tid? De har alla blivit ganska förvånade när jag har svarat dem att jag inte gör det, inte allt för mycket i alla fall.

När jag lämnade Sverige, för sex månader sen, så trodde jag att jag skulle få uppleva en hel del tuffa stunder under den här expeditionen. Tillfällen då jag skulle sakna allting där hemma och det runtomkring, och jag var förbered på att dessa stunder skulle komma. Men än har de inte dykt upp! Självklart har det varit stunder som jag mer än allt annat skulle ha velat vara hemma, liggandes i soffan framför TV:n med en stor skål med chips och titta på en bra film, men dessa stunder har inte varat under någon längre tid. Någonting har hänt eller dykt upp som har fått mina tankar att skingras och komma tillbaka till verkligheten igen, sådana saker som en konstig ström i floden som har hotat att välta kanoten eller när jag upptäckt dimma från någon vak i isen som måste undvikas. Dessa tunga stunder har alltid inträffat efter flera dagars hårt arbete på färd, när jag varit väldigt trött och när jag blivit lite nedstämd. Men de har alltid försvunnit snabbt när jag, nöjd efter en varm middag och efter en dag av hårt arbete, kunnat krypa ner i den varma sovsäcken för att få lite vila. Och när vi till exempel blivit inbjudna till en jägares hem längs floden, där vi kunnat sova varmt för en natt och blivit bjudna på en underbar måltid, under dessa stunder så har jag aldrig velat vara någon annan stans!

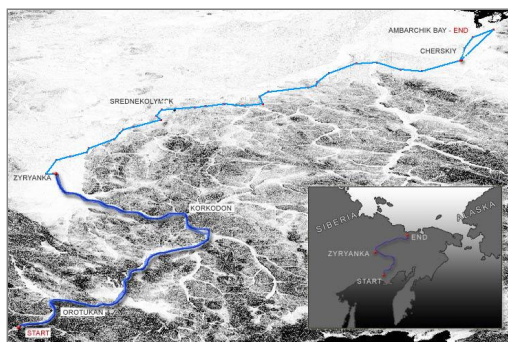
Det är självklart en hel del saker som jag tänker på under de dagar som vi färdas. Speciellt under de tunga, slitsamma dagarna. Jag tänker på min flickvän, Angelica. Vad hon gör, hur hon mår och vad som kommer att hända mellan oss när jag kommer hem. Sedan tänker jag förstås på min hund Ysack, min syster Hanna, på mina föräldrar och mina vänner. Naturligtvis så saknar jag dem alla, men än så länge inte så mycket så att jag skulle vilja byta ut det liv jag lever här, mot det där hemma.

Jag tror att orsaken till att jag inte har saknat livet där hemma så mycket, har att göra med människorna här. De har, med sin otroliga generositet, ett underbart sätt som får en att känna sig som hemma. Igår, till exempel, så besökte vi borgmästaren av Srednekolymsk, Grigorjev. Han frågade oss om det var någonting vi behövde hjälp med eller som vi saknade, men vi kunde inte komma på någonting speciellt. Men sen kom vi plötsligt ihåg att vi letat efter potatis, men inte hittat någonting i de många lokala affärerna. När han hörde det så tog han omedelbart upp telefonen och ringde hem för att ordna så att en säck med potatis (100 kg!), från hans egna förråd, skulle skickas till vår lilla lägenhet. Dessa människor är helt otroliga!

Det finns så mycket att se, lära och att uppleva här! Ett faktum som har givit mig mycket att tänka på. Jag har fått ett väldigt värdefullt perspektiv på livet under den här tiden, och jag har definitivt börjat se på livet och allting runtom på ett annat sätt!

Expedition Tracking Center

[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

A visit to Nasha and Dimas log cabin, part 2 27 Dec, 04 - 22:35

A visit to Nasha and Dimas log cabin, part 2 (part one was published yesterday!)

It is the 27th of December today, the heat wave continues to warm up Srednekolymsk, only -36°F, but according t

A visit to Nasha and Dimas log cabin, part 1 27 Dec, 04 - 01:04

It is the 26th of December today and we're holed up in our little apartment here in Srednekolymsk. The temperature is a mere -26°F, but there's a southwesterly making life fresh enough. Sufficient eno

The yakut Valodja and the darkest day of the year 23 Dec, 04 - 22:03

It is the 23rd of December, a day after that the darkest day of the year appeared, and it is relatively mild out there, a mere -40°F, and Srednekolymsk is at peace. Hidden in, it feels like, a never-e

 Powered by CONTACT 3 expedition software